

лата се трупатъ и я питатъ, какво е видѣла въ София, и защо толкова рано си иде, тѣ не биха се върнали никога, ако бѣха отишли въ такъвъ хубавъ градъ. „Домжнѣ ми за село, за васъ“, — казва Калинка просълзена . . .

Така цѣла нощъ.

На сутринта, като станаха, майката на Буби ги изгледа малко накриво, па току ги разпореи на работа. Това трѣбваше на Калинка само. Слугиня ще ѝ стане, но само да я държи, още нищо не е видѣла отъ София, а колко нѣща има . . . Чешмата не я плашеше вече. Да си вика колко ще „кло-кло-кло“ — Калинка се смѣеше сега. Като почистиха кухнята, госпожата ѝ даде парцалъ и я накара да изтрие дѣскитѣ въ вестибюла. Калинка колѣнчи, дѣхка, пѣхка, но така изми пода, че като изсъхна, самата госпожа се подхлъзна, та щѣше да се пребие. Но тоя пѣтъ госпожата не се разсърди, а се разсмѣ. Мръднаха устничкиѣ и на Калинка. Колкото за работа — нѣма да се посрами тя. Майка ѝ не я е оставяла на мира. Стаята, въ която бѣха Бубеви, все тя съ така си я миеше. Пѣкъ въ училище — нали сами си миеха прозорцитѣ, дѣскитѣ, сами си мажеха стенитѣ дори, че дѣдо Тане бѣше старъ. И тукъ би могла да помаже, но тукъ тия шарки, тия бои.

Сепна ги тупаница на дрехи. Надникнаха отъ балкона и видѣха слугинята отъ долния етажъ да пуха килими. Пипнаха и тѣ по една бухалка и лупъ-лупъ, понесе се такова ехо изъ квартала, че отъ съседнитѣ кѣши подадоха глави изъ прозорцитѣ сума деца. Хареса имъ се това,

изглежда, защото само за мигъ изприпкаха и тѣ, и тупаницата се удвои, утрои. Обърнаха го на игра. Майкиѣ бѣха доволни отъ тая игра. Де да се повтаря всѣки день тя! . . .

Калинка и Буби се оправдаха нѣкакъ. Бѣше имъ леко на душата. Можеха да гледатъ вече майката въ очитѣ, да ходятъ свободно изъ кѣши, да вършатъ каквото си щатъ.

Но никога не допускаха, че ще получатъ за труда си такава награда.

— Ха сега се стѣгайте да идете на кино! — каза имъ майката следъ обѣдъ.

Това ли си бѣха шепнали вечерта родителитѣ на Буби? Но децата не повърваха изпърво. Калинка гледаше госпожата, следѣше всѣка гѣнка на лицето ѝ, всѣка дума претегляше като на малкото имъ пружинено кантарче и се увѣряваше, че тя не се шегува. Ще идатъ на кино! . . . Боже, колко добра жена била тя! Буби скокна отъ радостъ и я прегърна:

— Майчице! . . . Колко си добричка! . . .

Идваше ѝ на Калинка да се трѣсне като коте, навирило опашка около нея и да ѝ замърка благодарствено, но госпожата ги отблъсна:

— Хайде, обличайте се сега! . . .

На кино! За първи пѣтъ на кино! . . . Калинка се бѣше возила на трамвай, видѣла бѣше звѣроветѣ, но кино? . . . Нѣмаше никаква представа за него. Сигурно ще е най-хубавото нѣщо, щомъ Буби така скимти отъ радостъ. На нѣколко пѣти той ѝ поменава, щомъ видятъ афиши, но тя все си го мислѣше нѣщо като циркъ, какъвто бѣше гледала по селата на панаиръ. Ще се пре-